ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 204 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

(Περικοπαὶ ἐκ τῶν ἀποκρύφων Εὐαγγελίων).

—

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Γλυκύτατος ἔφη τοῖς ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ μαθηταῖς :

—'Εν Ἄρτῃ ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ 'Ανθρώπου. 'Επληρώθη ἡ *καρδίτσα* μου εὐφροσύνης, καὶ τὰ καλὰ ἐν ἐμοὶ ἐπλεόνασαν. Καὶ γὰρ ἐκ Καλα-ρρυτῶν εἰς Καλα-μπάκα καὶ εἰς Τρί-καλα ἤγαγον τὸ βῆμα, ἄνθεσι περιρραινόμενος, καὶ τὰ ἐξαρτήματα τοῦ σώματός μου ἐσκοτίσθησαν ὑπὸ τῶν προσφωνήσεων. 'Εγὼ ἐν συναγωγαῖς ἐλάλησα καὶ πρὸς ἀπίστους τὸν λόγον τὸν ὀρθὸν ἐκήρυξα. Καὶ ὑπέστην λίμαν Τούρκων καὶ 'Εβραίων. Καστέλλαν καὶ Παπαμιχαλόπουλον ἐπόθησε τὸ πνεῦμά μου, καὶ 'Υπουργεῖον 'Εξωτερικῶν ἡ ψυχή μου.

Καὶ πλῆθος πολὺ συνήχθη προπέμπων αὐτὸν καὶ ἔστη ὁ Γλυκύτατος δακρυρροῶν καὶ εἶπεν αὐτοῖς.

— '*Αλμυρὸν* τὸ ποτήριον τοῦτο· ἀλλὰ μὴ θρηνῆτε. 'Εγὼ γὰρ ἀπέρχομαι· ἀλλὰ καταπέμψω ὑμῖν τὸν Παράκλητον, τὸ Πνεῦμα τὸ 'Εθνικόν, ὃ παρ' ἐμοῦ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται. 'Εγὼ εἰμὶ ὁ ἐξαγαγὼν ὑμᾶς ἐκ τῆς δουλείας, τῆς γῆς Αἰγύπτου. 'Αγαπήσεις Κύριον τὸν Λυμπεράκην μου ἐκ πάσης ψυχῆς σου, καὶ τὸ μεταβατικὸν αὐτοῦ ἐκ πάσης τῆς διανοίας σου. Καὶ δώσεις αὐτῷ τὴν ψῆφόν σου καὶ τὴν γυναῖκά σου καὶ τὸν βοῦν σου καὶ τὴν ὄρνιθά σου. Καὶ ἐγὼ ἐξαποστελῶ ὑμῖν ὕδωρ Βρωμολίμνης, καὶ ὁ πίνων ἐξ αὐτοῦ οὐ διψήσει ποτέ.

Καὶ ἀπάραντες ἐκ τῆς χώρας Γαδαρηνῶν διεπεραιώθησαν εἰς Παλαιστίνην τῆς 'Ιουδαίας.

Καὶ ἰδοὺ ἐφάνησαν μακρόθεν τὰ 'Ιεροσόλυμα, καὶ εἶδε Γλυκύτατος καὶ ἐδάκρυσεν.

Καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανὸν ἔφη: 'Ιερουσαλήμ, 'Ιερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τὰς πλειονοψηφίας, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα τοῦ Βουλευτηρίου σου, ὃν τρόπον ὄρνις τὴν ἑαυτῆς νοσσιὰν ὑπὸ τὰς πτέρυγας !

'Αμὴν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται *Ὥρα* καὶ νῦν ἐστι, ἐν ᾗ καὶ πάλιν Τρικούπης κατηγορήσει με. Περίλυπος ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως ἐκλογῆς Προέδρου.

Καὶ προσελθὼν Φιλήμων ὁ 'Ισκαριώτης κατησπάσατο αὐτὸν καὶ ἠρώτησε.

—Ραββί, ἵνα τί Φελλάχοι βουλὴν ἔχουσιν, ἡμεῖς δὲ οὐκέτι συνήχθημεν ;

Λέγει αὐτῷ ὁ Γλυκύτατος. Οἱ πιστεύοντες εἰς ἐμὲ τὰς δισχιλίας ἕξουσιν, οἱ δὲ ἀπιστήσαντες οὐ σωθήσονται εἰς τὸν *Αἰῶνα*.

Καὶ ἦν ἐγγὺς κώμη λεγομένη *Σιβιτανία*, καὶ Γραφεῖα πολλὰ ἦσαν ἐν αὐτῇ, καὶ νόσος δεινὴ ἐμάστιζε τὰ Γραφεῖα, ἥτις ἑβραϊστὶ λέγεται *Λόρδα*.

Καὶ προσελθόντες φίλοι τινες εἶπον τῷ Διδασκάλῳ: Δέσποτα, οὐκ οἶδας; ὁ φίλος ὑμῶν Τηλέγραφος τέθνηκεν.

Καὶ ὁ Γλυκύτατος ἀκούσας ταῦτα ἔφη. Ἤδειν ὅτι ἀσθενὴς ἦν· ἱκανὰ γὰρ εἰς φάρμακα ἐξώδευσα καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ δεικτέος ἐμοι· ἀλλὰ δεῦτε πορευθέντες ἀναστήσωμεν αὐτόν.

Καὶ πορευθέντες εἰς τὸ μνημεῖον ὅπου ὁ νεκρὸς ἔκειτο ἔστησαν. Καὶ ἦν ὁ νεκρὸς κείμενος τεταρταῖος καὶ ὀδωδὼς μεταξὺ τῆς Οἰνοποιΐας καὶ τῆς Δικογραφίας ὑπ' ἀριθ. 113. Καὶ λαβὼν ὁ Γλυκύτατος κάλαθον πλήρη κατασχετηρίων ἐφώνησε «Τηλέγραφε, Δεῦρο ἔξω».

'Ο δὲ νεκρὸς παραυτίκα ἐγερθεὶς ἐλάλησε, καὶ πᾶς ὁ *Λαὸς ἀνεξάρτητος* καὶ μὴ, ἀνεβόησεν ἐπὶ τῷ θαύματι μέχρι τῆς *Πρωΐας*.

Καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐξελθόντες ἔδραμον καὶ ἀνευρόντες πῶλον Στεφανίδου καὶ ἐπιστρώσαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἀνεβίβασαν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Διδάσκαλον καὶ περιήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν μετὰ βαΐων καὶ κλάδων, κραυγάζοντες «'Ωσανὰ εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου».

Καὶ *ἐπληρώθη* τὸ ῥηθὲν ὑπὸ ἐφημερίδος ὅτι «'Ιδοὺ δεύτερος βασιλεὺς 'Ρωμέϊκου ἔρχεται μετὰ Βαΐων καὶ Κλάδων».

Καὶ στὰς πρὸ τοῦ Βουλευτηρίου ὁ Γλυκύτατος εἶπε πρὸς τοὺς περιεστῶτας ὄχλους : Βλέπετε ταύτην τὴν Βουλήν ; 'Εγὼ δύναμαι ἐν τρισὶν ἡμέραις διαλῦσαι αὐτὴν καὶ πάλιν ἀνασχηματίσαι.

Οἰκονόμος δὲ ἀκούσας ταύτας διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ εἰπὼν ὅτι ἐβλασφήμησεν.

Στραφεὶς δὲ ὁ Διδάσκαλος λέγει αὐτῷ : Ὀλιγόψυχε, φοβεῖσαι τὸν θάνατον, ἐνῷ ὁ νέας ἰδέας διασπείρων ἐστὶν *ἀθάνατος*.

Καὶ ἀπελθόντος τοῦ πλήθους ἠρώτησεν ὁ Γλυκύτατος τοὺς περὶ αὐτὸν λέγων : Τίνα λέγουσί με οἱ ἄνθρωποι;

Καὶ ἀποκριθεῖσα αὐτῷ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ καὶ Ἐφημερὶς καλουμένη, ἀφ' ἧς εἶχεν ἐκβάλει ἑπτὰ δαιμόνια εἶπε: Οἱ μὲν λέγουσί σε Ἄλφα Κοῦ, ἄλλοι δὲ Δημητρίου, ἕτεροι Παναγιώτου, Ξένος δὲ λέγει σε Μιξοπάρθενον καὶ ἕτεροι ἄνθρωπον τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου.

Καὶ ἔφη ὁ Γλυκύτατος : Σεῖς δὲ τίνα μὲ λέγετε ;

Καὶ ἀναστᾶσα Μαρία ἡ Ἐφημερὶς εἶπεν : Σὺ εἶ ὁ δεύτερος βασιλεύς.

Καὶ ἀγαλλιασάμενος ὁ διδάσκαλος λέγει αὐτῇ :

— Βόσκε τοὺς ἐφέδρους μου.

Στραφεὶς δὲ πάλιν μετ' ὀλίγον λέγει αὐτῇ :

— Βόσκε τοὺς κληρωτούς μου.

Τότε παρέστησαν ἐνώπιον αὐτοῦ τινὲς τῶν κορυφαίων Παπαμιχαλόπουλος ὁ Ἀδελφόθεος καὶ Ῥικάκης ὁ δίκαιος καὶ εἶπον αὐτῷ.

Ἀπαιτήσεις πολλαί εἰσι καὶ οὐ δυνάμεθα οἰκονομῆσαι ταύτας, ἐπεὶ θέσεις οὐχ ὑπάρχουσιν.

Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Γλυκύτατος· Μὴ χάνεσθε. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός μου πολλαὶ μοναὶ εἰσίν. Ἐὰν ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, βλέψετε πῶς καταφέρω αὐτά.

Ὀψίας δὲ γενομένης ἐμέτρησε τοὺς κόκκους τοῦ κομβολογίου του κατὰ μόνας, καὶ ὑπολογίσας τὰς ψήφους ἀνέκραξε φαιδρῶς. Ἔχομεν πλειονοψηφίαν . . . μὲ τὸ *παραπάνω*.

Γονυπετήσας δὲ ἤρξατο τῆς προσευχῆς αὐτοῦ λέγων :

Πάτερ ἐπουράνιε· ἤγγικεν ἡ ὥρα ! εἰ μὲν εὐμενὴς ἐστὶν ἡ Βουλή σου, κατάπεμψον αὐτὴν ἐπ' ἐμέ· εἰ δὲ μή, στεῖλε αὐτὴν ἀπευθείας εἰς Σατανᾶν, πρὶν ἢ ἐγὼ πράξω τοῦτο.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπεκοιμήθη, ἀναγινώσκων τὸν Ξιφίαν τοῦ Κοκοράβα.

Ζακχαῖος.

ΦΡΟΥ – ΦΡΟΥ

—

Ὁ κ. Δεληγιάννης ἐν τῇ *Πρωτᾳ* ἰδοὺ μετὰ ποίου λυγισμοῦ ἐξυμνεῖ τὰ κάλλη τοῦ Βασιλέως ὅτε εἰσῆλθεν εἰς Λάρισσαν :

«Τὸ ἀῤῥενωπὸν καὶ ἐπιβλητικὸν παράστημα τοῦ ἡγεμόνος ἐνέπνεεν ἐν γένει τὸν σεβασμόν· ἀλλὰ τὸ χάριεν καὶ εὐπροσήγορον αὐτοῦ μειδίαμα . . . .

«Σταματῶ, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φθάσω εἰς τὰ *ἄκρα* καὶ τοῦτο, κτλ.»

Πῶς σᾶς φαίνεται ὁ κ. Δεληγιάννης νὰ σταματᾷ μετὰ λυγμῶν—αὐτὸ ἐκφράζουσιν αἱ τελεῖαι—διότι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὰ *ἄκρα*—δὲν ἀραιοῦμεν ἡμεῖς, ἀλλ' ὁ κ. Δεληγιάννης—τοῦ Βασιλέως.

Τί ; ἐντρέπετο νὰ ὑμνήσῃ τὰς χεῖράς του ; Ἀλλ' ἀφοῦ δύναται νὰ φιλήσῃ τοὺς πόδας του, ἂν τὸν κάμῃ πρωθυπουργόν !

Καὶ ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ παύσωμεν τὰς ἀηδεῖς ἐρωτήσεις, ἂς μᾶς εἰπῇ εἰς ποῖα ἄκρα τοῦ Βασιλέως δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ φθάσῃ ἡ Madame Θωδορογιαννοῦλα.

—

Ὁ *Τηλέγραφος* πρῶτος ἤρξατο δημοσιεύων τὸ ἐπὶ τῶν *Βελενδζικῶν βούλευμα*, τοῦ δυστυχοῦς Φιλήμονος μείναντος ὀπίσω τοῦ *Τηλεγράφου*. Εἴδατε ὅμως καὶ τὸ πλατύστηλον τῆς δημοσιεύσεως, χωρὶς νὰ ἐννοήσητε καὶ τὸ διατί, ἀφοῦ ἡ ἄλλη ὕλη τοῦ *Τηλεγράφου* δημοσιεύεται ἐν στήλαις στεναῖς. Αὗται αἱ ἀσυνήθεις στῆλαι εἶναι δημόσιαι —πλατεῖαι ὡς αἱ πύλαι τῶν δημοσίων καταγωγίων ὑπὸ μεταφορικὴν ἔποψιν—καὶ διὰ τῶν πυλῶν αὐτῶν εἰσέρχεται μόνος ὁ κ. Σιβιτανίδης, ὅστις ἔχει ἐλευθέραν εἴσοδον εἰς τὸ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον καὶ παίρνει ἀπ' ἐκεῖ πότε ἀγορεύσεις τῆς Βουλῆς, πότε βουλεύματα, ἕτοιμα ἕτοιμα καὶ τὰ μετακενώνει ἔπειτα εἰς τὸν «Τηλέγραφόν» του, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τοὺς στοιχειοθέτας του. Λέγομεν *ὑποχρεωθῇ*, διότι ὁ κ. Σιβιτανίδης σπανίως χρεώνεται εἰς τοὺς ἐργάτας του, σπανιώτερον δὲ πληρόνει.

Ἔπειτα θέλετε συναγωνισμὸν ἐλεύθερον ἐφημερίδων!

—

Ὅπως εἰς τοὺς ὁμηρικοὺς πολέμους, ὅταν δὲν ἐλάμβανον χώραν μάχαι ἐκ τοῦ συστάδην, ἐγίνοντο μονομαχίαι μεταξὺ τῶν ἡρώων τῶν δύο στρατοπέδων, οὕτω καὶ ἐκεῖ κάτου εἰς τὴν Λάρισσαν ὡς ὄνειρον διαμηνύεται ἡμῖν ὑπὸ τοῦ *Τηλεγράφου* ὅτι Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ ἀντήλλαξαν πιστολιαῖς. Ἀπὸ εἴκοσι πέντε μέτρων (ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς πάντοτε) ὁ ἥρως Πάνος Κολοκοτρώνης καὶ ὁ ἥρως Κωνσταντῖνος Χαδζῆ Ἰωάννου περιεστράφησαν διὰ περιστρόφου (ῥεβόλβερ) πέριξ τοῦ θανάτου, ἐπετεύχθη δὲ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ μὴν πληγωθῇ κανείς.

Ὕστερον ἀπὸ τοιοῦτο ἐνθαῤῥυντικὸν ἀποτέλεσμα καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ προεκάλεσαν τὸν κ. Πάνον Κολοκοτρώνην εἰς μονομαχίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔβρεχε καὶ μποροῦσε νὰ μὴν πάρῃ φωτιὰ τὸ θανατηφόρον περίστροφον ἀνεβλήθη διὰ βραδύτερον ἡ μονομαχία.

—

Μετὰ τὴν ἀναίμακτον κατάκτησιν ἔχομεν τώρα τὰς ἀναιμάκτους μονομαχίας.

—

Νὰ ἐμονομάχουν τοὐλάχιστον μὲ Τούρκους ἀξιωματικούς; Καὶ τὰ *πατατρὰκ* ἀκόμη πρέπει νὰ εἶναι ἐμφύλια !

—

Ὁ τηλέγραφος μᾶς ἀνήγγειλε ποῖα κτήματα ἠγόρασεν ὁ Βασιλεύς· ποῖα ἠγόρασεν ὅμως ὁ Κουμουνδοῦρος δὲν μᾶς λέγει τίποτε· ἴσως διότι ὁ τελευταῖος ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν αὐταῖς ταῖς δουλειαῖς τῆς κάμνει ὀλίγο μυστικά.

—

Εἶχε δίκαιον ὁ κ. Φιλήμων ἂν δὲν ἀπατώμεθα καὶ μερικοὶ ἄλλοι αὐλικοὶ φωνασκοῦντες ὅτι εἰς τὴν μεσολάβησιν τοῦ Βασιλέως ὀφείλομεν ὅ,τι πήραμεν. Τώρα ἡ διὰ τῆς *Παλιγγενεσίας* δημοσιευθεῖσα ἐπιστολὴ τῆς φιλελευθέρας *Πὼλλ-Μὼλ* εἰς ἀπάντησιν τῶν κατὰ Γλάδστωνος αἰτιάσεων τοῦ Σαλισβουρὺ διαχέει φῶς πολὺ εἰς τὰς φωνασκίας τῶν αὐλικῶν.

Ὅτι 'πήραμε λοιπόν, τὸ ὀφείλομεν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ὅτι δὲν πήραμεν τὸ ὀφείλομεν πάλιν εἰς αὐτόν.

Ζήτω ὁ βασιλεύς !

ΠΕΝΝΙΑΙΣ

—

— Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας μόνον ὁ οὐρανὸς εἶνέ τι θαυμάσιον, εἰδὲ μὴ ὅλα τἄλλα...

— Ξεύρεις γιατί; γιατὶ τὸν οὐρανὸν δὲν τὸν φθάνουν αἱ χεῖρες τοῦ Κουμουνδούρου, ἂς τὸν ἔφθαναν καὶ ἔβλεπες !

*
* *

Ἀφ' οὗ τὸ ῥοδινὸν χρῶμα εἶνε χρῶμα τῆς αἰδοῦς, αἱ πουδραριζόμεναι φονεύουν τὴν αἰδῶ ἐπὶ τῆς μορφῆς των ἀφ' οὗ τὴν ἐμποδίζουν νὰ φανῇ.

*
* *

Ὅσοι θέλουν νὰ κάμουν *στουφάδο* καὶ δὲν ἔχουν δάφνην, εἰμποροῦν νὰ ζητήσουν παρὰ τοῦ κ. Κουμουνδούρου ὀλίγα φύλλα ἀπὸ τοὺς στεφάνους τοὺς ὁποίους συνέλεξεν εἰς Θεσσαλίαν· νομίζω ὅτι διὰ τοῦτο τοῦ τὰς ἔδωκαν.

*
* *

Ἐν τῇ πολιτείᾳ ἰσχύει ὅ,τι καὶ ἐν τῇ προσθέσει: μόνον τὰ ὁμοειδῆ προστίθενται. Ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ὅπου δήποτε ἀλλαχοῦ, οἱ κουρεῖς, οἱ ἁμαξηλάται, οἱ παντοπῶλαι, οἱ λεμβοῦχοι, οἱ καθαρισταὶ τῶν ἀποπάτων, τρέπονται εἰς ὁμοειδεῖς—πολίτας καὶ ἀποτελοῦν τὸ ἄθροισμα, τὸν λαόν· ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι δὲν τρεπόμεθα (ἄνευ λογοπαιγνίου), μένομεν ἄτομα, ἁμαξηλάται, λαχανοπῶλαι, σιδηρουργοί· διὰ τοῦτο καὶ δὲν προστιθέμεθα, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἀποτελοῦμεν λαόν, μὲ ὅσα καὶ ἂν λέγῃ ὁ κ. Οἰκονόμου.

*
* *

Ἀφ' οὗ τὰ ἐνοικιαστήρια τίθενται πρὸς ἔνδειξιν ὅτι ἡ οἰκία εἶνε κενή, τότε διατί εἰς πολλὰς κεφαλὰς νὰ μὴ κολλήσωμεν ἓν τεμάχιον χαρτίου μὲ τὴν ἐπιγραφὴν *ἐνοικιάζεται*;

*
* *

Ἑπταετὲς παιδίον ἐξετάζεται τὴν ἱεράν του ἱστορίαν.

— Καὶ τί ἔγεινεν ἅμα ἔφθασεν ἡ Ῥεβέκκα εἰς τὴν Χαναάν ;

Τὸ κείμενον λέγει· «Ὁ Ἰσαὰκ ἐχάρη πολύ, καὶ ἔλαβε τὴν γυναῖκά του ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Καὶ ὁ Ἀβραὰμ δὲ ἐχάρη πολὺ ἰδὼν τὴν Ῥεβέκκαν».

Ὁ Ἰσαὰκ τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐχάρηκε ! ἀποκρίνεται τὸ παιδίον.

— Ἐχάρη καὶ ὁ Ἀβραάμ ;

— Ὄχι, γιατὶ ἦταν γέρος ὁ Ἀβραάμ ! !

(Ἱστορικώτατον καὶ χθεσινόν).

Κομήτης.

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΚΕΙ

—

Δογματίζει κοινή τις παροιμία ὅτι οὐδέποτε δυστύχημά τι ἔρχεται μόνον.

Τὴν παροιμίαν ταύτην ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ προπορευομένου τοῦ βασιλέως πρωθυπουργοῦ νομίζομεν ὅτι δυνάμεθα νὰ τροποποιήσωμεν οὕτω:

Οὐδέποτε δυστύχημά τι *ἐπανέρχεται* μόνον.

—

Ὅτε προχθὲς περιῆλθε εἰς χεῖράς μας τυχαίως τὸ φύλλον τῆς Κυβερνήσεως, ἐν ᾧ τὸ Β. Διάταγμα περὶ τῆς ἀποκτήσεως τῆς Ἑλλ. ἰθαγενείας ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Παχὺ, εἴπομεν ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ἡ *προσάρτησις τῆς Ἄρτας, ἀλλ' ἡ προσάρτησις τοῦ κ. Παχὺ εἰς τὴν Ἑλλάδα*.

Μὴ νομίσητε διὰ τοῦτο ὅτι οὐχ ἧσσον εὐτυχὲς γεγονὸς δὲν εἶναι ἡ *προσκόλλησις τοῦ κ. Καραπάνου εἰς τὴν ῥάχην μας*.

—

Τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ παλληκαρισμοῦ:

Νὰ εἶσαι ὁ ἐπισημότερος στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς ἔθνους τινος, νὰ σὲ συγχαίρωσιν ἐπὶ τῇ ἀναιμάκτῳ ἀπελευθερώσει των οἱ τέως δοῦλοι ἡμῶν ἀδελφοί, νὰ σοὶ εὔχεται ὁ ἀρχιεπίσκοπος Τρίκκης τὴν αὐτὴν ἀναίμακτον καὶ εἰς τὸ ἑξῆς πολιτικήν, σὺ δὲ νὰ εὐχαριστῇς ἐπὶ τούτοις καὶ νὰ συγκινῆσαι μέχρι μυχιαιτάτων ἐπὶ ταῖς εὐχαῖς.

—

Ἐνῷ ἐγράφομεν τὸ ἀνωτέρω μᾶς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα πόσον αὗται αἱ ἀναίμακτοι λύσεις ὠφέλησαν καὶ τὰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις.

Τοὐλάχιστον ὁ *Ἀρχάγγελος* ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι ἀζημιωτεὶ δύναται νὰ δέχηται πλέον ἀσφαλείας κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ζωῆς.

—

Καὶ ἓν περίεργον :

Νὰ λέγησαι Ἀρχάγγελος καὶ νὰ ἀσφαλίζῃς τὴν ζωήν !

—

Ὅταν σκέπτωμαι ὅτι κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς στολίζονται μὲ δάφνας καὶ οἱ ἐξ οὔρων περίβρεκτοι τοῖχοι δὲν ἀπορῶ καθόλου διὰ τοὺς ἐκ δάφνης στεφάνους τοὺς δοθέντας τῷ κ. Κουμουνδούρῳ.

Blowitz.

ΤΩι ΒΑΣΙΛΕΙ

Κι̯' ἐγώ, Μεγαλειότατε, ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς 'στὸ ταξεῖδί σας αὐτὸ περάσατε καλά,
καὶ κρῖμα ποῦ δὲν βρέθηκα κι̯' ἐγὼ ἐκεῖ νὰ ψάλλω,
καὶ νὰ φωνάξω Ζήτω μας καὶ πράλαλαλαλά.
Ἀλλ' ὅμως κι̯' οἱ ἐλεύθεροι ἐμεῖς ἀπὸ δῶ πέρα
μὲ τὸ μυαλὸ πετούσαμε κοντά σας κάθε 'μέρα.

—

Οἱ νέοι σας Ἐπίτροποι μὲ τόση καλοσύνη
κάθε ἡμέρα ἔγραφαν εἰς τῆς ἐφημερίδες,
ποῦ σήμερα ἢ αὔριον ὁ βασιλεὺς θὰ μείνῃ,
ἂν ἔφαγε μὲ ὄρεξι καὶ τὶ λογι̯ῶν μερίδες.
Σὲ τίνος μέσα κάθισε Πασσᾶ ἀρχοντικό,
κι̯' ἂν ὕπνο ἐκοιμήθηκε ἐκεῖ βασιλικό.

—

Μὲ τοῦτα οἱ Ἐπίτροποι μᾶς σύχαζαν κομμάτι,
κι̯' ἐμεῖς σὰν ἐμαθαίναμε πῶς εἶσθε ὑγιής,
τὸ ρίχναμε εἰς τὸ φαγεῖ, 'στὸν ὕπνο, 'στὸ ῥαχάτι,
κι̯' εἰς κάθε μι̯ὰ ἀπόλαυσι λεβέντικης ζωῆς.
Καὶ μόλις ὕπνος ἥσυχος μᾶς ἔκλεινε τὰ μάτι̯α,
καβδάλα σᾶς ἐβλέπαμε σὲ ἀφρισμένα ἄτι̯α.

—

Ἐβλέπαμε τριγύρω σας Τούρκους, Ρωμηούς, Ραββίνους,
νὰ 'βγάζουνε 'στὸ διάβα σας ὡς κάτω τὰ καππέλα,
καὶ καθαρὰ ἀκούαμε τοὺς λόγους των ἐκείνους,
ποῦ μέσα εἰς τὸν ὕπνο μας μᾶς ἤρχετο σὰν τρέλλα.
Κι̯' ἐγὼ μι̯ὰ νύκτα 'ξύπνησα κ' ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ
ἀπ' τὸ κρεββάτι 'πήδησα καὶ 'φώναξα «Οὐρρά»!

—

Ὦ! πόσον εἶναι εὐτυχὴς ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος,
ποῦ δίχως βόλι γίνεται χωρῶν κατακτητής,
ποῦ μὲ χαρὰ τὸν προσφωνεῖ ἀκόμη κι̯' ὁ Ραββῖνος,
καὶ ὁ Χασὰν ὁ Δήμαρχος, κι̯' ἐγὼ ὁ ποιητής!
Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔλεγα μονάχος μὲς 'στὸ νοῦ μου,
κυττάζοντας τὸ κ ά ν τ ρ ο σας 'ςὸν τοῖχο τοῦ σπητι̯οῦ μου.

—

Κι̯' ἐγώ, Μεγαλειότατε, σᾶς ἔχω κρεμασμένο,
κι̯' ἐγὼ πολὺ σᾶς ἀγαπῶ... ξέρω πῶς δὲν σᾶς μέλλει,
ἀλλ' ὅμως 'στὴν ἀγάπη μου ἐγὼ θὰ ἐπιμένω,
κι̯' ἂν ἡ Μεγαλειότης σας ἀκόμη δὲν τὴν θέλῃ.
Καὶ ἂν ἐσεῖς δὲν θέλετε καὶ νὰ σᾶς χαιρετῶ,
θὰ χαιρετῶ τὸ κ ά ν τ ρ ο σας, καὶ εἶναι τὸ αὐτό.

—

Πόσαις φοραῖς νὰ ξέρατε μὲς 'στὴ φτωχή μου σάλα
εἶχα τ' ὡραῖο κ ά ν τ ρ ο σας γι̯ὰ μόνη συντροφι̯ά,
πόσα γι̯' αὐτὸ δὲν ἔκαμα ποιήματα μεγάλα,
πόσαις φοραῖς τοῦ 'μίλησα γι̯ὰ τὴν ἁγι̯ὰ Σοφι̯ά!
Μὲ συγχωρεῖτε, βασιλεῦ, γι̯ὰ τὸ πολύ μου θάῤῥος,
εἶπα πολλὰ 'ςὸ κ ά ν τ ρ ο σας, ἀλλ' ὅμως μὴ πρὸς βάρος.

—

Ναὶ μέν, γνωρίζω ἔγκλημα φρικτὸν πῶς θεωρεῖται
καὶ μὲ τὸ κ ά ν τ ρ ο βασιλῆᾶ κ ο υ β έ ν τ α νὰ κρατῇς,
ἀλλά, Μεγαλειότατε, καλὰ συλλογισθῆτε,
πῶς ἔχω τὸ δυστύχημα νὰ ἦμαι ποιητής.
Καὶ 'ξέρετε, οἱ ποιηταὶ 'μιλοῦνε νύκτα μέρα
μὲ οὐρανούς, μὲ ζωγραφι̯αῖς, μὲ κύματα, μ' ἀέρα.

—

Ἐγώ, Μεγαλειότατε, δὲν εἶμαι δημοκράτης,
ἐμένα πάντα μ' ἄρεσε ὁ θρόνος καὶ μ' ἀρέσει,
θέλω νὰ ἦμαι εὐγενὴς κι̯' ἐγὼ ἀριστοκράτης,
ἢ κἂν νὰ ἔχω 'στὴν Αὐλὴ ἀρχιμαγείρου θέσι.
Δημοκρατίαις μοναχὰ γυρεύουν οἱ κουτοί,
κι̯' ἂν στέμμα τοὺς ἐπρόσφεραν, θὰ τὄπερναν κι̯' αὐτοί.

—

Ὡς τώρα δὲν ἐφθόνησα τὴ δόξα σας ποτέ μου,
καὶ οὔτε εἰς τὸν θρόνο σας ἐπιθυμῶ ν' ἀνέβω,
καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε, Μεγαλειότατέ μου,
ἂν κἄποτε σὰν ἄνθρωπος τὸν σκύλο σας ζηλεύω.
Ὦ! ἂς μοῦ ἐχαρίζατε ἐκεῖνο τὸ σκυλί,
κι̯' οὔτε Αὐλάρχης ἤθελα νὰ ἦμουν 'στὴν Αὐλή.

—

Μὲ λύπη μου σᾶς βεβαιῶ πῶς ὁ καλός σας σκύλος
σᾶς ἀγαπᾷ καλλίτερα ἀπ' ὅλη τὴν Αὐλή,
πῶς εἶναι ὁ πιστότερος κι̯' ὡς σύμμαχος κι̯' ὡς φίλος,
κι̯' ἂς μὴ σᾶς ὑποκλίνεται κι̯' ἂς μὴ σᾶς ὁμιλῇ.
Χωρὶς παράσημα φρουρεῖ ἀκοίμητος τὸ στέμμα,
κι̯' εἶναι ὁ μόνος Αὐλικὸς ὁποῦ δὲν λέγει ψέμμα.

—

Ὦ! εἴθε σεῖς οἱ βασιλεῖς νὰ εἴχατε συμβούλους
ἐκ τῆς φυλῆς τῆς Νέας Γῆς ἢ Ὀτεντόττων σκύλους,
καὶ ὄχι τόσους κόλακας καὶ παρασίτους δούλους,
ποῦ τοὺς θαῤῥεῖτε μόνοι σεῖς τοῦ θρόνου σας τοὺς ςύλους.
Ἀλλὰ γι̯ατί παραλαλῶ γι̯ὰ θρόνους καὶ σκυλι̯ά;
ἐγὼ θὰ βάλλω τάχα νοῦ σὲ κάθε βασιλῆᾶ;

—

Καὶ ἂν τὰ εἶπα ὅλ' αὐτά, τὰ εἶπα γι̯ὰ καλό σας,
καὶ θεωρεῖτε πάντοτε τοὺς στίχους μου ἀθῴους,
καὶ ἔπειτα δὲν εἶμαι δὰ κι̯' ἐγὼ ὑπήκοός σας,
ποῦ θὰ σᾶς κάμω μάλιστα καὶ νέους ὑπηκόους;
Λοιπὸν ὡσὰν ὑπήκοος νομίζω πῶς 'μπορῶ
νὰ ἐξοδεύω καὶ γι̯ὰ σᾶς ὀλίγο μου καιρό.

—

Καὶ τώρα πάλιν ἔρχεσθε 'στοὺς πρώτους σας θαλάμους,
καὶ πάλι 'στὴν πρωτεύουσα πατεῖτε τὴν κλεινή,
νὰ ἑορτάσετε ἐδῶ τοὺς εὐτυχεῖς σας γάμους...
ὤ! τί παράτα, βασιλεῦ, καινούρια θὰ γενῇ!
Δὲν ἔχει, θὰ τὸ κάψουμε ἐφέτος χωρὶς ἄλλο,
κι̯' ἐγὼ φωτι̯ὰ 'ςοὺς στίχους μου γι̯ὰ χάρι σας θὰ βάλλω.

—

Ἀλλά, Μεγαλειότατε, ὁλόρθος σηκωθῆτε,
καὶ ἀετὸς δικέφαλος τριγύρω σας πετᾷ·
καὶ μὲ τὰ δυὸ τὰ χέρι̯α σας τὸ στέμμα σας κρατεῖτε,
κι̯' ὁ ἀετὸς τὴ λάμψι του ἀχόρταγα κυττᾷ.
Προσέξετε μὴν πέσετε 'στοῦ ἀετοῦ τὸ νύχι,
καὶ δὲν θὰ σᾶς γλυτώσουνε χίλι̯ες χιλι̯άδες στίχοι.

—

Μὴ σᾶς κοιμίζουν, βασιλεῦ, μὲ Ζήτω καὶ παράταις,
καὶ ἅμα ἕνας ἄξιος φανῇ νὰ βασιλεύῃ,
τότε μ' ἀγάπη ἄδολη θὰ 'βρῇ καρδι̯αῖς γεμάταις,
καὶ δημοκράτης νὰ γενῇ κανεὶς δὲν θὰ γυρεύῃ.
Αὐτὰ σᾶς λέγω, βασιλεῦ, καὶ ὑπογεγραμμένος
μένω πιστὸς ὑπήκοος κατενθουσιασμένος.

Souris

ΖΗΤΗΜΑΤΙΟΝ.

—

Εἶναι ἀπίστευτος ἡ σπάνις δωματίων πρὸς ἐνοίκιον διὰ τοὺς φοιτητὰς καὶ ἄνευ οἰκογενειῶν ἄτομα.

Ἔτι ἀπίστευτος εἶναι ἡ ἀκρίβεια τοῦ ἐνοικίου τῶν ὑπαρχόντων ὀλίγων. Ἐὰν εἴπωμεν διπλασίας τὰς τιμὰς οὐχὶ πρὸς τὰς πρὸ πενταετίας, ἀλλὰ τὰς πρὸ διετίας ἢ καὶ τὰς περυσινὰς ἀκόμα, δὲν λέγομεν καμμίαν ὑπερβολήν.

Καὶ ὅμως αἱ οἰκοδομαὶ ἐν Ἀθήναις φύονται ὡς ἀμανῖται ἢ ὡς ὑφηγηταί. Ταχύτερον ὅμως φαίνεται αὐξάνει ὁ πληθυσμὸς τῆς πρωτευούσης, πληθυσμὸς παντοειδής, τὸν ὁποῖον μετὰ κρυφῆς χαρᾶς ἀπὸ κάπου θὰ βλέπῃ ὁ κοιλιακὸς τύφος, ὅστις φρίττει τὰς ἀραιώσεις καὶ ἐνασμενίζεται εἰς τὰς συμπυκνώσεις.

Αἱ νέαι οἰκοδομαὶ ἀποβλέπουσι κυρίως πρὸς τὴν μεσαίαν τάξιν· ἡ δὲ μεσαία τάξις ἐν Ἀθήναις—κάλλιστα ἴσως ποιοῦσα—δὲν συνειθίζει ὡς ἐν Γερμανίᾳ νὰ ἐνοικιάζῃ δωμάτια εἴτε εἰς φοιτητὰς εἴτε εἰς ξένους.

Διὰ τὸν κόσμον ἑπομένως τῶν φοιτητῶν καὶ διὰ τὸν κόσμον τῶν ξένων δὲν ὑπάρχουν ἀνάλογοι κατοικίαι. Ἐντεῦθεν καὶ αἱ τελευταῖαι τρύπαι καταλαμβάνονται, τὰ ὑπόγεια στοιβάζονται ἀπὸ ἀνθρώπους, εἰς ἓν δωμάτιον κοιμῶνται τρεῖς καὶ τέσσαρες καὶ οὕτω ὅλοι οἱ ὅροι τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς ἐν πόλει νεωτάτῃ, δυναμένῃ νὰ λάβῃ μεγάλην ἔκτασιν, καταστρέφονται.

Μένουν αἱ γνωσταὶ κλασικαὶ οἰκίαι καὶ οἰκοκυραί, δύο ἢ τρεῖς ξενῶνες γέμοντες ῥύπου καὶ κορέων, ἔνθα ὁ φοιτητὴς δύναται νὰ εὕρῃ κατάλυμα.

Διὰ πόλεις ἐχούσας πληθυσμὸν **80** ἕως **100** χιλιάδων ὡς αἱ Ἀθῆναι, ἡ ὕπαρξις Πανεπιστημίου, Γυμνασίου, Σχολῆς Πολυτεχνικῆς, εἰς ἃ πάντα συῤῥέουσι πλείους τῶν δισχιλίων μὴ Ἀθηναίων φοιτητῶν καὶ μαθητῶν, εἶναι γεγονὸς οἰκονομικόν, ὅπερ αἰσθάνεται ἡ πόλις καὶ ἐπηρεάζεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἐν Γερμανίᾳ θὰ εὕρητε μεγάλην διαφορὰν μεταξὺ δύο δευτερευουσῶν πόλεων, μόνον διότι ἡ μία συντηρεῖ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ ἄλλη δὲν συντηρεῖ. Ἡ πρώτη εἶναι φαιδροτέρα, ζωηροτέρα. Τὰ κέντρα τῆς εὐθυμίας πλειότερα, αἱ ἐλευθέριοι διαχύσεις καλλίτερον διωργανισμέναι· τὰ ξενοδοχεῖά της πλουσιώτερα, καθαρώτερα· αἱ οἰκίαι της πλέον εὐτρεπισμέναι· ὁ κόσμος της εὐγενέστερος.

Ἐδῶ οἱ φοιτηταὶ μέχρι πρὸ δεκαετίας ἐπηρέαζον τὴν πολιτικὴν καὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα· κατὰ τὰ ἄλλα οὐδεμία φοιτητικὴ σφραγὶς ἀπετυποῦτο ἐπὶ τοῦ βίου τῆς πρωτευούσης· τώρα ἡ πολιτική του; ἐξέφυγεν, εἰς δὲ τὰ ζαχαροπλαστεῖα σχεδὸν δὲν ἔχουν εἴσοδον ἐλλείψει εἰσιτηρίων.

Βεβαίως καὶ οἰκίαι πολλαὶ συντηροῦνται ἀπὸ τὰ ἐνοίκιά των, καὶ ξενοδοχεῖα ἀπὸ τῆς διατροφῆς των καὶ καφενεῖα ἀπὸ τὰ λουκουμάκια καὶ τοὺς καφέδες των· ἀλλὰ τὰ πάντα ἔχουσι μονομερῆ χαρακτῆρα. Ἡ οἰκοκυρὰ παίρνει βαρύτατον ἐνοίκιον καὶ δίδει τέσσαρας μαυρισμένους τοίχους, νεύοντας πρὸς πέμπτον ῥυπαρὸν σανίδωμα. Μὲ τὸ αὐτὸ ἐνοίκιον ἡ Γερμανὶς ἢ ἡ Γαλλὶς οἰκοδέσποινα προσφέρει δύο ἐνίοτε δωμάτια ἐπιπλωμένα τόσον πλουσίως, ὥστε εἰσερχόμενος καὶ περιεργαζόμενος τὴν παρακαλεῖς χαριέντως νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ μερικὰ ἔπιπλα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα πολυτελείας· ὁ ξενοδόχος παίρνει τοῦ φοιτητοῦ παρὰν δυνατὸν καὶ ὅταν ὁ φοιτητὴς ἀνοίγῃ πίστωσιν ἢ τὰ *γράφει*—ὁ παρᾶς διπλασιάζεται, ἀλλ' εἰς ἀνταπόδοσιν τοῦ αὐτοῦ παρᾶ, δι' οὗ ἐν Εὐρώπῃ θὰ ἐγευμάτιζε καὶ θὰ ἐδείπνει καλῶς ἐν ἑστιατορίῳ δευτέρας τάξεως, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ξενοδοχείου τῆς *Χρυ-*

σαλλίδος ἢ τῆς *Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας* προσφέρει εἰς τὸν ἀθηναῖον φοιτητὴν σοῦπα ἀπὸ νερὸ τοῦ Κεφαλαριοῦ, βραστὸν τοῦ Νηματουργείου Ρετσίνα, μπριτσόλαν ἀπὸ σκύλον, σαλμῆ ἀπὸ γάταν, σαλατικὰ καὶ ἰντράδες ἀπὸ τὸ περιβόλι Κώστα τοῦ Σκουπιδᾶ.

Ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οἱ διευθυνταὶ Καφενείων εἶναι εὐσυνειδητότεροι καὶ τῶν λεγομένων οἰκοκυρῶν καὶ τῶν κυρίων ξενοδόχων. Δίδουσι πρὸς δέκα λεπτὰ τὸν καφέν των, διότι δὲν δύνανται νὰ τὸν δώσουν ὀλιγώτερον. Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν τῶν καφενείων, αὐτὴ εἶναι ἀφόρητος, δηλητηριώδης, ἐκνευριστική, ἀποκτηνωτική· ἀλλ' ὁ φοιτητὴς ἐσυνείθισε νὰ πίνῃ ἐκεῖ τὸν καφέν του, νὰ παίζῃ ἐκεῖ τὸ ταυλάκι του, νὰ στήνῃ ἐκεῖ τὴν κουβεντίτσα του, νὰ χωνεύῃ ἐκεῖ τὰ ζωολογικὰ ψοφίμια, τὰ ὁποῖα εἰς ἀντίκρυσμα τοῦ *γράψε τα* τῷ ἔχει κεράσει ὁ ξενοδόχος καὶ ἐνίοτε ἐπισκεπτόμενος τοὺς διαφόρους κύκλους τῶν ἐν τῷ καφενείῳ τραπεζῶν ἐκεῖ νὰ κάμνῃ καὶ τὸν περίπατόν του.

Ἐν τῷ σημείῳ αὐτῷ δύναται νὰ εὕρητε κάποιαν ἀναλογίαν μεταξὺ τῆς ποιότητος τοῦ φοιτητοῦ καὶ τῆς ποιότητος τοῦ ξενοδόχου καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης του· ἀλλ' ὁ φοιτητὴς εἶναι πολλάκις ἄνηβος, ἔχει ἀνάγκην προστασίας, ἐνῷ ὁ ξενοδόχος καὶ ἡ οἰκοκυρὰ ἔχουν ἀνάγκην καταδιώξεως.

Αὐτὸ τὸ τρυφερὸν ζήτημα δὲν τὸ θέτομεν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀστυνομίας διὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της, διότι φοβούμεθα μήπως ἀναμιχθεῖσα καὶ εἰς αὐτὸ χειροτερεύσῃ τὴν ποιότητα τῶν ὄψων καὶ τὴν κατάστασιν τῶν δωματίων. Ἁπλῶς τὴν μὲν σπάνιν τῶν οἰκοδομῶν προκαλοῦμεν τοὺς ἐργολάβους καὶ τοὺς ἐπιχειρηματίας νὰ σκεφθοῦν, ἐὰν δύνανται νὰ κερδοσκοπήσουν ἐπ' αὐτῆς διὰ τῆς οἰκοδομῆς μεγάλων εὐαέρων ἐκ πολλῶν δωματίων οἰκιῶν ἐπὶ τούτῳ ἐγειρομένων διὰ φοιτητάς, τοὺς δὲ προσφιλεῖς φοιτητὰς ἐὰν δὲν δύνανται διά τινος συνδυασμοῦ νὰ χειραφετήσωσι τὰ θύματα τοὺς στομάχους των ἀπὸ τὰ μαγειρικὰ δηλητήρια τῶν ξενοδόχων των.

ΒΥΡΩΝΕΙΑ ΕΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΩι.

Μὲ ὅλην τὴν ἱερότητα αὐτοῦ, ὁ χῶρος ἐν ᾧ ἐστάθη ὁ ἀνδριὰς δὲν εἶνε ὁ κατάλληλος ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ὀπτικῆς. Ἡ εὐτυχεστέρα γνώμη ἦτον ἡ τῶν ὑποστηριξάντων τὴν τοποθέτησιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιθαλασσίας ὁδοῦ τῆς Τουρλίδος μικρᾶς πλατείας, ἐφ' ἧς ἀνοίγεται κατὰ τὸ θέρος πτωχὸν *καφενεδάκι*, κέντρον περιπάτου καὶ ἀναπαύσεως. Καὶ τοῦτο, ἐννοεῖται, μετὰ κατάλληλον εὐτρεπισμὸν τοῦ μέρους, μαγικοῦ, ἀναπεπταμένου, προσιτοῦ παντί, καὶ πρώτου προσπίπτοντος εἰς τὴν θέαν τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὴν πόλιν. Ἐκεῖ εὐρύτατος διανοίγεται ὁ ὁρίζων, ἐκεῖ εἶνε τόσον ἀπολαυστικὴ ἡ Δύσις μὲ τὰ χρώματά της

ὁπου δὲν ἔχουν ὄνομα, κ' ἔχουν περίσσια κάλλη

κατὰ τὸν Σολωμόν. Ἐκεῖ ἡ παρθενική μας, ἡ ἱλαρὰ λιμνοθάλασσα, ἡ λούσασα καὶ τὸν Βύρωνά μας, ὅστις ἦτον ἔξοχος κολυμβητὴς ὅσον ἦτον ἔξοχος ποιητής, καὶ ποίησις καὶ θάλασσα ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ καρδίᾳ εἰς ἕνα ἔρωτα συνεχέοντο.

—

Ἔχει δὲ καὶ τὴν ἱστορικήν του εὔκλειαν τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἐκεῖ πρό τινων ἐτῶν κατέκειντο τὰ λείψανα τοῦ *ἀνεμομύλου*, ὅστις κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Τούρκων μετὰ τὴν ἔξοδον ἀντέταξε τὴν θαυμασιωτέραν ἄμυναν καὶ ἀνετινάχθη ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ τί ἔγιναν αὐτὰ τὰ λείψανα; τὰ περιέφραξαν μὲ χρυσᾶς κιγκλίδας; ὄχι· ἁπλούστατα, ἐπῆραν, ἐπώλησαν καὶ διεσκόρπισαν ταῖς πέτραις του.

—

Ἀκριβῶς δ' ἐπὶ τοῦ τόπου ἔνθα ὑψοῦτο ἡ οἰκία ἐν ᾗ ἔζησε καὶ ἐξέπνευσεν ἐκεῖνος, τί βλέπεις σήμερον παροδῖτα; Κενοτάφιον, κιγκλίδωμα, καλύβην, κανδήλαν, τίποτε;

—Ὁ **παροδίτης**: ἕναν ἀπόπατον.

—

Τί θλιβερὰν γυμνότητα θὰ φέρουν τὰ Ἡρῷά μας, ἂν ὄντως τελεσθῇ ἡ ἑορτὴ τὴν 25ην Ὀκτωβρίου! Διότι, ὡς τότε, τὸ μόνον πτωχόν, ἀλλ' εὐπρόσωπον στολίδι των, αἱ ὀλίγαι δεκάδες τῶν πλατάνων, τῶν λευκῶν, καὶ τῶν ἀκακιῶν, θὰ ἀνυψῶνται, γηραλέαι, φαλακραὶ καὶ δυσειδεῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, εἰς ῥακώδη ξηρὰ φύλλα, ἡ νεότης, τὰ θάλλη καὶ τὰ κάλλη των. Μὰ τὸν ἔρωτα θὰ συνεμάχουν μὲ τοὺς θιασώτας τῆς ἑνδεκάτης Ἀπριλίου, ἐὰν ἦτο δυνατὸν οἱ ὀφθαλμοί μου νὰ ὑποφέρωσιν ἐπὶ πεντάμηνον ἔτι αὐτὸν τὸν ἐφιάλτην τῆς γνωστῆς σας σινδόνος. Τότε τοὐλάχιστον τὸ ἔαρ θὰ ἐμερίμνα περὶ τῆς ὡραΐσεως τῆς ἑορτῆς μας πλειότερον τοῦ Δημάρχου μας.

—

Δύο τρεῖς βροχαὶ ἀκόμη, καὶ ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἡρώων ἀναλαμβάνει τὸ σύνηθες ὄναμα, ὅπερ προσκαίρως κατὰ τὸ θέρος ἀποβάλλει, καλουμένη *Λασπία Λίμνη*.

—

Πρὸ πάντων διὰ τοὺς ῥήτορας τῶν προσεχῶν Ἀποκαλυπτηρίων ἀναγράφω τὸ ἑξῆς ἐπεισόδιον ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Βύρωνος.—Μεταβαίνων εἰς Μεσολόγγιον, διῆλθε τῆς Ἰθάκης· ἐκεῖ ἐπεσκέφθη μοναστήριον κείμενον ἐπί τινος τῶν βράχων της. Οἱ καλόγηροι προειδοποιηθέντες περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ λόρδου ἡτοίμασαν αὐτῷ ἐπιδεικτικὴν ὑποδοχήν, κατὰ τὰ φαινόμενα μὲν τιμῶντες τὸν μεγάτιμον φιλελληνισμόν του, πράγματι δ' ἐργολαβοῦντες τὸ μεγάτιμον βαλάντιόν του. Τὸν ὡδήγησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου *ἐκούρτισαν* δοξολογίαν ἐκ τῶν ἀπεράντων ἐκείνων, τὴν ὁποίαν ὁ Βύρων ὑπεχρεοῦτο νὰ ἀκούῃ ὄρθιος. Ἡ *μελῳδία τῆς ῥινὸς* κατεσπάραττεν ἀνηλεῶς τὰ ὦτα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ὅστις ἀληθῆ μουσικὴν ἀκροώμενος ἀπέβαλλε πᾶσαν *διαβολικότητα* καί ποτε ἔνθους ἀνέκραξε: «Ἂν ἤκουον πάντοτε τοιαύτην μελῳδικὴν φωνήν, θὰ καθιστάμην χρηστότατος ἄνθρωπος». — Ἀλλ' ἤδη αἱ αἰσθήσεις του δεινῶς ἐκακουχοῦντο ἐκ τῆς ῥινοφωνίας καὶ τῶν ῥάσων· ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἀλλοιουμένης ἤρξαντο ζωγραφούμενα τὰ σημεῖα τῆς ἀδημονίας του. Ἡ δοξολογία ἐτελείωσε καὶ πάντες ἀνέπνευσαν. Ἀλλ' αἴφνης προχωρεῖ ὁ ἡγούμενος καὶ μακρὸν κύλινδρον χάρτου ἐκδιπλῶν, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀναγνώσεως μακροῦ ἐγκωμίου εἰς τὸν Βύρωνα. Ἀλλ' ἅμα προβάς, διακόπτει τὴν ἀνάγνωσιν, ἀνοίγει ὑπερμέγεθες τὸ στόμα, καὶ μένει μὲ τεταμένας χεῖρας. Διατί; Ὁ Βύρων, ὠχρός, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀγρίου, μὲ τρίχας ὀρθωμένας, ἀπειλητικός, ἐκπληκτικός, ἀφρίζων, φράσσων διὰ τῶν χειρῶν τὰ ὦτα, καὶ ὀπισθοχωρῶν καὶ ἀναπηδῶν φέρεται ταχὺς εἰς τὰ ἔξω, καὶ τρέχει νὰ σωθῇ, καὶ

κραυγάζει καὶ μαίνεται. Ὁ πτωχὸς ἡγούμενος συνέρχεται μετ' ὀλίγον, καὶ πλήττων τὸ μέτωπον, ἀναφωνεῖ: *Ὁ δύστυχος τἄχει χαμένα!*

—

Κάποιος χθὲς ἔλεγε, καὶ τὸν ἤκουσα:

«Οὔφ! ἀδερφέ! μὲ τὸ Βύρωνά τους, ἕνα παλαβό, ποῦ 'χώρισε τὴ γυναῖκά του, καὶ μᾶς ἦρθ' ἐδῶ δίχως νὰ κάνῃ τίποτε, κ' ἔφτιασε κ' ἐδῶ *τραγουδάκια*...

—

Ὑπὸ τὸν ἀνδριάντα του ἓν μόνον ἐπίγραμμα ἤξιζεν, ἐξακοντίζον ποίησιν καὶ μυροβολοῦν ὑπὲρ πάντα:

ΒΥΡΩΝ!

Πάξ.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΣΧΑΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

ἀποδίδει εἰς τὸν Βασιλέα ἡμῶν ἡ ὑπὸ τῆς προχθεσινῆς *Παλιγγενεσίας* δημοσιευθεῖσα ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἀγγλικὴν *Πὼλ Μώλ*, ὡς ἀπάντησις τῶν δικαίων σαρκασμῶν οὓς ὁ καυστικώτατος λόρδος Σαλισβουρὺ ἀπηύθυνε κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος. Ἡ *Πὼλ Μώλ*, μετὰ τὰ *Ἡμερήσια Νέα*, εἶναι τὸ σπουδαιότερον ὄργανον τοῦ κόμματος τῶν φιλελευθέρων· καὶ ὁ ἐπιστολογράφος της εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶναι τυχαῖος ἀναγνώστης ἢ ἀκροατὴς τῶν ἀγορεύσεων τοῦ Γλάδστωνος ἐν Λῆδς καὶ τοῦ Σαλισβουρῦ ἐν Νιουκάστελ. Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι περιεκτικωτάτη, γεγραμμένη ἐντόνως καὶ ἀποδίδει τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ τὸ μόνον ἔγκλημα περὶ οὗ τὸ ἡμέτερον Σύνταγμα ἐμερίμνησε—τὸ ἔγκλημα τῆς **ἐσχάτης προδοσίας**.

Ὁ ἐπιστολογράφος διατείνεται ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν ἐξ ἀμεριμνομερίμνης ἢ προσωπικῆς δειλίας ἢ φόβου πρὸς τὰ ἐνδεχόμενα πολέμου ἀτυχοῦς διὰ τὴν τύχην ἑαυτοῦ καὶ τοῦ θρόνου του ἢ κοινῆς ῥαστώνης κυλιομένης ἐκ πόθου εἰς τὴν τελματώδη τῆς εἰρήνης μακαριότητα, ἐξελιπάρησε τὰς δυνάμεις, καὶ ἰδίως φαίνεται τὸν Γλάδστωνα, ὑπὲρ οὗ συνηγορεῖ ὁ ἐπιστολογράφος, οὐ μόνον νὰ μὴ ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἀκεραίαν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ Βερολίνου, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐλαττώσῃ εἰς τοιοῦτον ἐλάχιστον ὅρον τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Ἑλλάδος, ὥστε ἐκ τῶν προτέρων (ὁ Βασιλεὺς) ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἀνάγκης μελλούσης ἐκστρατείας.

Ὁ ἐπιστολογράφος προβαίνει ἔτι περαιτέρω. Ἐνεργῶν ὁ Βασιλεὺς ὅπως ἐνήργει δὲν ἐπεδίωκε μόνον προσωπικοὺς πόθους καὶ προσωπικὰ ἔνστικτα, ἀλλὰ συνάμα, κατὰ τὴν φρασεολογίαν τοῦ Ἐπιστολογράφου, «εἰς *τὸ πεῖσμα τῆς γνώμης καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἔθνους του* εἶχε δηλώσει διὰ τοῦ ὑπουργοῦ του ὅτι *προυτίμα τὰ ὀλιγώτερα ἄνευ κινδύνων*.»

Πρὶν ἢ περάνωμεν τὴν βραχεῖαν ἀνάλυσιν, σημειοῦμεν ὅτι στοιχεῖον τὸ ὁποῖον φέρει ἡ ἐπιστολὴ εἶναι τὸ ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματος (**W**) τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας Οὐΐλλιαμ Γλάδστωνος.

Ἡ σύμπτωσις εἶναι σατανικῶς ἀξιοπαρατήρητος.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλη σύμπτωσις—ἀγγελικὴ αὐτή—εἶναι ἡ περικοπὴ τοῦ λόγου τοῦ Γλάδστωνος ἐν τῷ Δημαρχείῳ τοῦ Λονδίνου, περικοπὴ σχεδὸν εὔφημον μνείαν ποιοῦσα τοῦ Βασιλέως ἡμῶν, περικοπὴ ἥτις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μνημονευθῇ ὑπὸ τοῦ Γλάδστωνος, ἐὰν ὁ Γλάδστων ἦτο ἐν γνώσει τῆς ἐν τῇ *Πὼλ Μὼλ* δημοσιευθείσης ἐπιστολῆς, ἐὰν ἄλλαις λέξεσι τὸ ἔγκλημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας, ὅπερ ἀπονέμεται ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ φύλλου τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν, ἦτο ἀληθές. Πῶς ἦτο δυνατὸν δημόσιος ἀνὴρ τόσῳ ὑψηλῆς περιωπῆς, οἷος ὁ Γλάδστων, νὰ καταδεχθῇ νὰ συγχαρῇ τοὺς συνδημότας του, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν αὐτοὶ τὸν παρεκάλουν νὰ δεχθῇ τὴν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἀποθέωσιν, διὰ τελετὴν ἣν ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἱερῷ διὰ τὸν Γλάδστωνα τόπῳ πρὸ ἑνὸς ἔτους διοργάνωσαν οἱ φιλέλληνες ἀστοὶ τοῦ Λονδίνου ὑπὲρ ἡγεμόνος, περὶ οὗ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας θὰ ἐγνώριζεν ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του ὅτι διέπραξε κατὰ τοῦ Ἔθνους του ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας;

Ἀλλὰ τὸ *Μὴ Χάνεσαι* δὲν ἀποβλέπει, δὲν ἔχει τὰ μέσα ν' ἀποβλέψῃ πρὸς τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος: ἐὰν ὁ ἐπιστολογράφος τῆς *Πὼλ Μὼλ* ἀναγράφῃ ἐν ταῖς στήλαις τοῦ φιλοξενοῦντος αὐτὸν φύλλου ἀληθείας ἢ φαντασιώδη ψεύδη πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἀνηθίκων κομματικῶν σκοπῶν. Ἡ ἐξέτασις αὕτη εἶναι ἀποκλειστικὸν ἔργον τῆς Βουλῆς καὶ ἐνόσῳ δὲν ἔχωμεν Βουλήν, παρὰ τοῦ τύπου δὲν δύνασθε νὰ περιμένητε τίποτε. Διότι ἡμεῖς δὲν συμφωνοῦμεν μετὰ τῆς *Παλιγγενεσίας* φρονούσης, ὅτι ἐὰν ἡ φοβερὰ καταγγελία τοῦ ἄγγλου πολιτευτοῦ ἐν τῇ *Πὼλ Μὼλ* ἀπεδεικνύετο ἀληθής, καὶ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ θὰ ἦτο τῆς δικαιοδοσίας τῆς ὑπουργικῆς εὐθύνης, «διότι ὁ Βασιλεύς, ὡς γράφει ἡ *Παλιγγενεσία*, οὐδέποτε πράττει τὸ κακόν, διὰ πᾶσαν δὲ πρᾶξιν τῆς κυβερνήσεώς του ὀφείλουσι νὰ δώσωσι λόγον ἐνώπιον τοῦ ἔθνους οἱ ὑπεύθυνοι ὑπουργοί». Διότι τὸ Σύνταγμα εἶναι ῥητὸν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καὶ ὁ σκοτεινὸς μανδύας τῆς ὑπουργικῆς εὐθύνης δὲν ἐπαρκεῖ ἵνα καλύψῃ τόσῳ μέγα ἔγκλημα.

Ἕως ὅτου συνέλθῃ ἡ Βουλή, ἕως ὅτου ἡ ἀντιπολίτευσις συλλέξῃ τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπερωτήσεως, ἕως ὅτου ζητηθῶσιν ἀπ' εὐθείας παρὰ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἐξηγήσεις, ἡ δημοσιογραφία δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἀλλὰ τὸ ἐκπλῆξαν ἡμᾶς εἶναι ἡ παρὰ τῷ τύπῳ ὑποδοχὴ τῆς κεραυνοβόλου εἰδήσεως. Εἰς κράτος ἄλλο, παρὰ τῷ ὁποίῳ θὰ ὑπῆρχε πλήρης ἐμπιστοσύνη μεταξὺ τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Βασιλέως του, τοιαύτη κεραυνοβόλος ἀγγελία θὰ προεκάλει κεραυνοὺς διαμαρτυρήσεων ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος καὶ κατὰ τῆς διαδόσεως, καὶ θὰ συνετέλει μόνον ὡς ἀφορμὴ νέας ἐκρήξεως τῆς δημοτικότητος, ἧς πᾶς φιλόπατρις ἡγεμὼν ὀφείλει ν' ἀπολαύῃ παρὰ τοῦ ἔθνους, τοῦ ὁποίου προΐσταται, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, τοῦ ὁποίου ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἡ ἁγνοτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐκδήλωσις.

Ποῦ εἶνε οἱ κεραυνοὶ αὐτοὶ ἐν τῷ καθαρῷ ἀθηναϊκῷ ὁρίζοντι, ὅστις οὔτε ἁπλᾶς βροχῆς ψεκάδας ἀδυνατεῖ νὰ ἐγκυμονήσῃ; Ποῦ εἶνε ἡ ἐκρηκτικὴ τῆς ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος δημοτικότητος δύναμις, ἥτις οὔτε παιδικὴν *τρακατροῦκαν* δύναται νὰ παραγάγῃ; Διατί αὐτὴ ἡ σκυθρωπὴ καὶ κάπως φιλοψίθυρος σιωπὴ μεθ' ἧς ἐγένετο δεκτὸν τὸ ἄγγελμα; Διατί αὐτὴ ἡ πανηγυρικὴ ἐν φύλλῳ τόσῳ νομιμόφρονι, ὡς ἡ *Παλιγγενεσία*, δημοσίευσις τῆς Ἐπιστολῆς;

Ἐρωτήσατε περὶ ὅλων τούτων τὸν κ. Κουμουνδοῦρον, οὐχὶ αὐτόν, ἀλλὰ τὴν ἔνοχον συνείδησίν του, διατί ἐδημιούργησε τοιαύτην θέσιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Στέμμα.

Καὶ ἑτοιμάσατε ἔπειτα οἱ ἁγνοὶ τοῦ τόπου ἀντιπρόσωποι ἐπερώτησιν ἐν τῇ Βουλῇ, ἵνα ζητήσητε ἐπὶ τοῦ προκειμένου **πλειότερον φῶς**.

Καλιβάν.

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τὸ πρωτεῦον σιγαρόχαρτον εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας διὰ τὴν λεπτότητα, τὴν ἀξίαν καὶ τὴν καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς κατασκευήν του εἶναι τὸ Σιγαρόχαρτον τοῦ **Jean Bardou,** τὸ ἐπιλεγόμενον

JOB

Ὑπὲρ αὐτοῦ συνηγοροῦσιν **19** μετάλλια ἀξίας καὶ **3 χρυσᾶ.**

ΜΟΝΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ὅπου πωλεῖται τὸ ἀληθινὸν **Job** εἶναι τὸ ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμοῦ **Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιᾶ.**

ΠΙΛΟΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΙ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΤΕΡΟΥ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΟΙ

Γνωστὸν εἶναι εἰς ἅπαντα τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον τῶν Παρισίων καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης **τὸ Πιλοπωλεῖον τοῦ Leon** διὰ τὴν εἰδικότητά του ἐπὶ τῆς κατασκευῆς πίλων **ἐκ φελοῦ (Liege)** ἐλαφροτέρων καὶ τοῦ πτεροῦ, καὶ ὡς ἐκ τούτου παρὰ πάντων προτιμωμένων καὶ λόγῳ ποιότητος καὶ λόγῳ ὑγείας.

ΤΟ ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗ

ἐπιδιῶκον πάντοτε τοὺς χρησιμωτέρους νεωτερισμοὺς συμβληθὲν μετὰ τοῦ Κατασκευαστοῦ, ἐκόμισεν ἀφθονίαν τοιούτων πίλων, τοὺς ὁποίους οὐδὲν κατάστημα ἐν Ἑλλάδι δύναται νὰ ἔχῃ εἰς τόσον εὐθηνὰς τιμάς.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΟΝ

εὑρίσκει τις καὶ τοὺς περιφήμους **πίλους ἀδιαβρόχους,** ὡς καὶ μεγάλην Συλλογὴν τῶν κομψοτέρων πίλων

ΠΑΙΔΩΝ καὶ ΚΟΡΑΣΙΩΝ.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἀθῆναι ὁδὸς Ἑρμοῦ.

Ἅπαντα τὰ εἴδη γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως διὰ τελειοτάτης μηχανῆς ὡς καὶ χαλκογραφημένα.

Χαράσσονται παντὸς εἴδους σφραγῖδες, ὡς καὶ ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν ἐκτυπούμεναι εἰς διάφορα χρώματα.

Μόνη Ἀποθήκη τῶν καταστίχων ἀρίστης κατασκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος **Edler I. Krische** τοῦ Ἀννοβέρου.

Μόνη Ἀποθήκη διὰ χονδρικὰς πωλήσεις τοῦ Ἀληθοῦς σιγαροχάρτου **Job** τοῦ οἴκου **Jean Bardou** τῆς Γαλλίας.

ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΠΑΛΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡ. 243.

Λάμπαι διὰ τὸν χειμῶνα ἐξ ὅλων τῶν ἐργοστασίων τῆς Αὐστρίας, τῆς Βοημίας καὶ τῆς Γαλλίας ἐκόμισεν ἐφέτος καὶ τῆς πλέον καλλαισθήτου ἐκλογῆς.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΛΑΜΠΩΝ

κρεμασταὶ, τοῦ τοίχου, τῶν σαλωνίων, ἐπιτραπεζίους

ΑΚΟΜΗ

Λάμπας Πομπαδούρ, *μυδραλιοβόλους πολυφυτίλους* κλπ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΩΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΡΩΜΑΪΔΑΙ

89—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—69

παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος.

Ἀναλαβόντες τὴν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἐν Βιέννῃ περιφήμου ἐργοστασίου

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

PIANOFORTA BÊLEHRADEK,

φέρομεν εἰς γνῶσιν καὶ συνιστῶμεν τοῖς ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀπόκτησιν τοιούτων, ὅπως προσέλθωσιν ἐν τῷ Καταστήματι ἡμῶν, ἐν ᾧ δύνανται νὰ ἴδωσι Κλειδοκύμβαλα πρωτοφανῆ, τελειοτάτου συστήματος, ἀπαραμίλλου φιλοκαλίας καὶ πολυτελείας, καὶ ἰδιαζούσης φωνητικῆς γλυκύτητος καὶ τόνου.

Ἀπέναντι τῆς τελειότητος τῶν κλειδοκυμβάλων, τὰ ὁποῖα θέλομεν προμηθεύει, αἱ τιμαὶ αὐτῶν σχετικῶς εἶναι λίαν συμφέρουσαι.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΤΟΥ Κ. ΚΟΝΤΕ

Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου κατὰ τὴν γωνίαν τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Εἰδοποιεῖται ἡ πολυάριθμος πελατεία τοῦ πασιγνώστου αὐτοῦ Καταστήματος, ὅτι ὅλα τὰ εἴδη γαλλικοῦ ἄρτου κατασκευάζονται ἀρίστης ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς μετρίας.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΥ

εἰς τὴν Μεγάλην Ἀγοράν, ἀπέναντι τοῦ ὀπωροπωλείου τῆς Μεγάλης Παράγκας. Διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος ὁ κ. ΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. δ'.—12